

ærede Medlem drog frem, men vilde man komme ind paa selve Lovforslagets Enkeltheder, saa vilde denne Behandling næsten faae Karakteren af den anden Behandling, der ikke fandt Sted i forrige Samling paa Grund af Mangel paa Tid, saa maatte man komme til at omtale og gennemgaa Udvalgets samtlige 30 Vndringsforslag og navnlig gennemgaa, hvorvidt den ærede Indenrigsminister havde taget Hensyn til dem og hvorvidt ikke, og hvilke Staandpunkter der havde ledet Udvalget med Hensyn til disse enkelte Punkter osv. Det tror jeg ikke er heldigt, og jeg skal derfor vedblivende afholde mig fra at komme ind derpaa. Da jeg har Ordet, vil jeg kun henvende endnu en Bemærkning til det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgfreds (Stirrup), og det er den, at, om jeg end ikke er enig med ham i enhver enkelt Bemærkning, han gjorde, glædede det mig dog i det Hele at høre hans Foredrag. Det forekommer mig, at det ærede Medlem som særlig handelskyndig — det veed jeg nemlig, at det ærede Medlem er — gav flere efter min Opfattelse værdifulde Bidrag til Belysningen af de Forhold, her er Tale om, og som der bliver Spørgsmaal om ved Behandlingen af denne Lov. Det er jo ikke anderledes, end at vi her i Thinget ikke er særligt rigeligt udsyrede med handelskyndige Medlemmer, og det har derfor glædet mig, at det ærede Medlem tog Ordet.

Judenrigsministeren (Skeel): Dette Lovforslag har jo, som bekendt og allerede bemærket, undergaaet en saa grundig Behandling i alle dets Enkeltheder baade i Landstinget i forrige Sæssion og her i Thinget, at jeg ikke tror, der er Anledning til at komme ind paa Spørgsmaal, hvorom der jo bestandig kan være nogen Forskjel i Opfattelsen, men hvorom jeg har det Haab, at man ved videre Behandling af Lovforslaget vil kunne blive enig, naar jeg tager Hensyn til den velvillige Stemning for Lovforslaget, der i det Hele taget har udtalt sig i dette Thing. Jeg skal derfor kun nævne et Par Punkter, som jeg anser for Hovedpunkter og derfor ønsker at betone, førend Lovforslaget gaar — som jeg maa formode — til gjentagen Behandling af et Udvalg fra dette Thing. Det er for det Første det Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgfreds (Leth) betegnede som Spørgsmaalet, om Varemærkerne angaa Tingen eller Personen. Regjeringens Forslag staar jo ubetinget paa den Opfattelse, at Varemærker skulle være en Betegnelse for Gjenstanden og ikke for Personen. Det er en Konsekvens deraf, at, naar et Varemærke er erhvervet for en bestemt Vare af en Person, saa er deri ikke nogen Hindring for, at en Anden kan benytte det samme Varemærke, kan faae det samme Varemærke indregistreret for en anden Varesort. I Landstinget blev den modsatte Opfattelse gjort gjældende af

flere Medlemmer, og der blev stillet et Vndringsforslag, der paa den skarpeste Maade betegnede denne modsatte Anskuelse, den nemlig, at Varemærket er gjældende for Personen, idet det gik ud paa, at den, der havde erhvervet Eneret til Brugen af et Varemærke, dermed var enerettiget til at anvende det for Alt, hvad han nu producerede, bragte i Handelen eller senere vilde bringe i Handelen. Jeg kan ikke se rettere, end at, naar man vil give Varemærket den Betydning, er denne Lov fuldstændig overflødig. Til at betegne Personen og sikkre ham i den uanfægtede Besiddelse af et Mærke, behøver han virkelig ikke Andet end hans Navn, hans Firmamærke eller Navnet paa det Sted, hvor Varerne produceres. Det er fuldstændig tilstrækkeligt. Det kan Ingen tage fra ham, og det kan han bruge til Alt, hvad han vil. Det egentlig Betegnede ved et Varemærke er efter min Mening det, at det betegner ikke Personen, men Varen; den gaar ud i Verden med det Mærke paa og finder Indgang baade i Indlandet og Udlandet, man kender Mærket, men man bryder sig ikke om at vide, hvem der har produceret Varen. Jeg lagde Mærke til, at det ærede Udvalg i dette Thing ifjor søgte at ville frembringe et Mæglingsforslag, der skulde virke paa den Maade, at man kom til at vælge en Udvei, som laa midt imellem disse to. Jeg tror ikke, at det Forslag, som dengang blev stillet, i Virkeheden vilde føre til det tilsigtede Resultat, men at et Varemærke, som en Person engang havde taget til en bestemt Vare, vilde blive hans personlige Varemærke, som ingen Anden fornuftigvis kunde bruge, thi den Omstændighed, at Andre kunde bruge det, naturligvis uden at faae det indregistreret, til en Tid, indtil den første Indehaver selv vilde benytte det, vilde være uden stort Værd. En Anmeldelse af denne, hvorefter han selv agter at benytte Mærket for samme Varesort som den, hvorpaa det af hin benyttes, er tilstrækkelig til at forhindre denne Benyttelse. Naar han interesserer sig derfor, vil han meget snart gjøre det til et personligt Varemærke for Alt, hvad han bringer i Handelen og ubelufte alle Andre fra Benyttelsen. De kunne nok benytte det i Mellemtiden, naar han ikke gjør Indsigelse derimod, men han kan tage Retten bort, naar han vil og saa bliver det i Virkeligheden det Samme som at gjøre Varemærket til et Varemærke for Personen, men ikke for Varen. Jeg ser idetmindste ikke Andet. Det er min Opfattelse. Men jeg finder det rigtigt at hævde Regjeringens Opfattelse af Betydningen af et Varemærke, fordi det er den Forstaelse og Opfattelse af Betydningen af Varemærket, der gaar igjennem fremmede Lovgivninger, og det forekommer mig i høi Grad rigtigt, at vi, naar vi her ville lovgive om et Anliggende, som tidligere er afgjort i den øvrige Handelsverden i Europa og Amerika, rette os efter de